

je odšel po navadi v mrtvašnico na skupno pokopališče.

Tako se je skrčila Mrakova družinica. Ostala sta stara dva, on slaboten in čemeran, ona žalostna in zaplakana. Od petero otrok ostala sta dva, učiteljica Danica in bolelni France.

„Moj Bog“, mislil si je večkrat stari Mrak, „tako sem si želel v glavno mesto in mislil tu preskrbeti svoje otroke in preživeti še mali košček svojega življenja! Sajnjal sem o srečni bodočnosti, katera mi je

pa prinesla nesrečo in žalost. Nasmejala se mi je sreča, a potem me okrutno pahnila od sebe. Oj moji otroci, moja mila, dobra deca!“

In hodil je Mrak na izprehod —, ali vedno na isto stran — na pokopališče. Hodili so tudi njegovi in hodili bodo tako dolgo, dokler tudi njih ne odpeljejo tjekaj za vedno. Katerega bodo prvega? Morda bo Mrak zadnji? Kdo ve? No, kadar jedenkrat pride tisti trenutek, takrat bo izvestno zadovoljen.

Gozdni izprehodi.

1. Pajek.

Od drevesa do drevesa
Mreže si razpredel,
In tam v najskrivnejšem kotu
Si na prežo sedel.

Nad teboj se suče muha,
Mrežo občuduje:
Ej, na svetu nikdo, nikdo
Take več ne snuje. —

Čudi se ... In lahko verno
Poleti tje v mreže,
A takoj brezsrčnež pajek
V zanjko jo zaveže ...

Tudi zunaj, zunaj v svetu
Mrež zija zaseda,
Marsikdo se v njih ujame,
Predno se zaveda.

Fr. Ks. Meško.

2. Ob podrta smereki.

Smereka ... podrta ... A včeraj
Ponosno še v zrak si štrlela,
Kot vihram in burjam na veke
Ustavljati bi se hotela.

Ej, jačje moči so od tvojih:
Zadala ti smrt je sekira.
Usoda nemila je gozda,
Da pod sekiro umira. —

Podrta? — Jaz zrem te čudeč se —
Po žilah življenje mi pluje,
In duh moj v višine se dviga
In smeje naklepe snuje ...

No, jutri, pojutrišnjem morda
Na žago te kmetič popelje —
Čez teden pa postelj mrtvaško
Iz tebe mizar mi postelje.

Fr. Ks. Meško.

niso imeli več svojega poveljnika. Ležal je zvezan s svojim sinom v kleti. Da bi bil mogel vsaj zavpiti! Tako pa ni bilo pravega reda, v tem ko so Turki jako previdno postopali, imajoč vedno za seboj zaslombo in novo pomoč vojakov.

Ni dolgo trajal ta boj. Turki so kmalu poklali in polovili ujete Visočane, in ko je danica priplavala izza gorá, čuti je bilo le ječanje ranjencev in jokanje jetnikov. Tam doli pod Hribom pa se je razlegal močan „Alah“ v turških šotorih.

Turki niso držali besede Cucelju. Naredili so po svoje kakor drugod, in predno je solnce binškočno nedeljo doseglo vrh neba, ni bilo videti več turških šotorov. Odrinili so naprej proti Velesalu plenit in morit.

Tam na lopi pred cerkvijo sv. Radegunde je visel za pete oskrbnik Janez Šoren. Še je bilo nekaj življenja v njem. Toda pomagati si ni mogel.

Martin Cucelj pa je lezel po vseh štirih po osmojenem žitu, pazno motreč, da ga kdo ne zapazi, in ko se je priplazil do cerkve sv. Radegunde, zagledal je svojega sovražnika, visečega na lopi. Zloben posmeh se

mu je prikazal na ustnicah, in ko ni čul ne videl ničesar, kar bi ga motilo, razven ječanja obesencevega, pokazal se je iz žita in porogljivo nagovoril Šorna:

„No, gospod poveljnik, ali sedaj veš, kdo sem jaz? Kako se ti kaj godi v zraku?“

Oskrbnik je še spoznal glas svojega smrtnega sovražnika in v pretrganih besedah izpregovoril:

„Saj sedaj me pusti . . .“

Toda ni mogel dalje govoriti.

„O ne, dokler se ne iztegneš, hočem ti še družbo delati“, govoril je Cucelj peklenske besede.

„Kje je moj Matijče?“ povprašal je s hrpajočim glasom oskrbnik.

„E, ta bo sedaj Turkom tlako delal. Ne boš ga več videl. Živ pa je, živ.“

„Hvala Bogu!“ reče še oskrbnik in življenja ni bilo več v njem.

Nato skoči Cucelj bliskoma k mrtvemu truplu, odpne srajco in potegne raz vrat srebrno veliko svetinjo.

Kmalu je zopet izginil med žitom.

(Dalje.)

Gozdni izprehodi.

3. Jutro.

Na lahno po mirnem gozdu
Je vetrec zapihljal,
In listič je tresnil ob listič,
Tajinstveno zašumljal.

Nad gore se solnce je vspelo.
Čez stvarstvo razlilo svoj soj,
Prebudil po gozdnem zelenju
Krilatih je pevcev se roj.

Iz grl tisočerih zaoril
Prekrasen je slavošpev,
A v srcu je mojem obudil
Mogočen in sladek odmev.

In sklenil pobožno sem roke,
Kot v cerkvi pred Bogom bi stál.
In s polnim srcem Očetu
Sem hvalo in slavo dajál.

Fr. Ks. Meško.

4. Že stoletja . . .

Ej, življenje polje Že stoletja dolga
Tu po gozdni tmini, Gozd cvetè in hira, —
Žitje čudno v listju, Mlada bít tu žene,
V mehki mahovini . . . Deblo tam umira.

Že stoletja v vejah Žitje čudno polje
Spevi ptic zvenijo, Tu po gozdni tmini,
Že stoletja v mahu Žitje čudno v vejah,
Mravlje dom gradijo . . . V mehki mahovini.

Fr. Ks. Meško.